

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4292 van 29 november 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X.

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Egyptische nationaliteit, op 10 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. NAEYAERT en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, van Egyptische nationaliteit is het rijk binnengekomen op 6 juni 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juni 2006.
2. Op 20 juni 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 20 juni 2006. Hij werd verhoord op 2 februari 2007.
3. Op 14 februari 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 14 maart 2007. Hij werd ten gronde gehoord op 15 juni 2007.

4. Op 26 juni 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 juni 2007 aangetekend verzonden.

1. Ten Gronde

1. In een enig middel voert verzoeker aan dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig waren doch ingegeven door twijfels, onzekerheid en de complexe omstandigheden die hun oorsprong vinden in het politiek-religieus klimaat dat thans in Egypte heerst en dat indien de Commissaris-generaal de situatie in Egypte beter had onderzocht, hij het relaas van verzoeker coherent had kunnen beschouwen. Verzoeker bevestigt dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij bij H.S. is ondergedoken en dat hij al het nodige zal ondernemen om alsnog de originelen van de documenten, met name een vonnis en een brief van de priester, voor te leggen. Verzoeker vraagt de Raad deze documenten nog te mogen voorleggen zodra hij hierover beschikt. In een laatste punt wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor werd bijgestaan door een tolk van Libanees-Algerijnse afkomst zodat deze “het verhoor misschien verkeerd heeft begrepen en verkeerd heeft vertaald”.
2. Ter zitting vraagt verzoeker de Raad om kennis te willen nemen van het originele vonnis en de originele brief van priester X. De Raad stelde vast dat de stukken die verzoeker wenste neer te leggen enerzijds niet vertaald waren en anderzijds verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij deze stukken niet eerder in de procedure indiende. Bij aangetekend schrijven van 20 november 2007 dient verzoeker een verzoek tot heropening van de debatten in op grond van artikel 772 Ger.W. dat stelt dat – indien gedurende het beraad een nieuw stuk of feit van overwegend belang wordt ontdekt – de verschijnende partij, zolang het vonnis niet werd uitgesproken, de heropening van de debatten kan vragen en legt hij twee kopieën neer van de originele stukken met vertaling. Hij argumenteert dat hij deze stukken ter zitting wilde indienen omdat hij deze uiteindelijk na tientallen maanden in handen heeft gekregen de dag voor de zitting. Verzoeker voert tevens aan dat hij steunt op het beginsel van een eerlijke behandeling van zijn zaak en op de hem toekomende rechten op een eerlijk proces.
3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoek tot heropening van de debatten is de verklaring niet afkomstig van de “Aartsbisschop van Machacha en Adoua van de Koptisch Orthodoxe Gemeenschap” maar van “priester X” en dateert het vonnis niet van 8 juli 2007 maar wel van 8 juli 2006. Artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), bepaalt dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift, en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure. In afwijking van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

4. Onder het mom van een verzoek tot heropening van de debatten, dat in het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is voorzien, vraagt verzoeker alsnog de “documenten” die hij ter zitting wilde indienen in overweging te nemen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij deze “documenten”, waaronder het vonnis van 8 juli 2006 niet eerder in de procedure heeft ingediend. In het inleidend verzoekschrift wijst hij op de “stroeve communicatie met Egypte” doch blijkens zijn verklaringen tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had/heeft hij wel regelmatig contact met een vertegenwoordiger van zijn kerkgemeenschap (zie gehoorverslag van 2 februari 2007 p.2 en gehoorverslag 15 juni 2007 p. 1) en werd hem tijdens het gehoor van 2 februari 2007 uitdrukkelijk gevraagd het originele vonnis binnen de week voor te leggen (p. 23). Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij deze stukken niet eerder in de administratieve procedure kon indienen. De stukken worden niet in overweging genomen.
5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. X, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. X, 26 oktober 2004).
6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij onsamenvhangende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waardoor er twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat verzoeker onsamenvhangende verklaringen afgelegd heeft over de vermoedelijke reden waarom hij beschuldigd wordt van verkrachting van M., hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over een bekering en een andere reden opgaf voor zijn beschuldiging, hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij vaak werd lastig gevallen om zich te bekeren tot de islam, hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beschuldiging (verkrachting/overspel) en over zijn onderduikadressen, de authenticiteit van het vonnis niet kan worden beoordeeld omdat het gaat over een slecht leesbare kopie, hij verder niet weet hoe de priester in het bezit kwam van het vonnis en op welke manier hij op de hoogte was van de veroordeling, hij niets kan zeggen over het proces dat aan de veroordeling vooraf ging en hij niet kan aangeven hoe de overheid betrokken raakte terwijl het probleem aanvankelijk enkel tussen hem en zijn buurman was en in het licht van het bedrieglijke karakter van zijn verklaringen moet geconcludeerd worden dat dit document de appreciatie van zijn dossier niet kan

wijzigen, hij vaag blijft over zijn reisweg en de overige documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn dossier kunnen wijzigen.

7. De Raad stelt vast dat verzoekers argument met betrekking tot de tolk geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de gehoorverslagen blijkt immers dat verzoeker geen opmerkingen maakte en dat hem bij aanvang van het gehoor duidelijk gevraagd werd gevraagd of hij de tolk goed begreep en daarbij werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moeten gemeld worden. Voorts blijkt dat verzoeker in wezen geen enkele poging onderneemt om de verschillende motieven - die omstandig zijn toegelicht - te weerleggen of te ontkrachten, daarbij enkel verwijst naar de situatie van de kopten in Egypte en bevestigt dat hij tijdens zijn ondervraging bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij ondergedoken was bij H. S., wat overigens niet wordt betwist in de bestreden beslissing.
8. Zo er weliswaar aanwijzingen zijn dat individuele politieagenten of functionarissen van de veiligheidsdienst christenen met weinig respect behandelen en lastigvallen en het ook voorkomt dat lokale politiefunctionarissen op individuele basis betrokken zijn bij geweld tegen christenen, is in het algemeen sprake van een vrij harmonieuze coëxistentie van christenen en moslims, is er ook sprake van interkerkelijke discussies en ander interconfessionele contacten tussen islamitische en christelijke leiders. In de verschillende geconsulteerde mensenrechtenrapporten is nergens een spoor te vinden van de praktijk van gedwongen bekeringen in Egypte (één rapport maakt melding van een gerucht als zouden jonge koptische meisjes benaderd worden om zich te bekeren) of dat deze praktijken door de Egyptische autoriteiten worden goedgekeurd, of dat er geld wordt geboden en verzoeker toont dit ook niet met concrete elementen aan. De Raad is dan ook van oordeel dat, zo verzoekers relaas al op enige waarheid zou berusten, niets hem belette om bescherming te zoeken bij de Egyptische instanties of om een advocaat onder de arm te nemen en klacht neer te leggen tegen zijn buurman. De Raad merkt dienaangaande nog op dat de internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en verzoeker toont niet aan dat hij pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin zijn autoriteiten voorzien.
9. Verzoekers onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen die steun vinden in het administratief dossier en de bestreden beslissing schragen, worden niet weerlegd in het verzoekschrift zodat de Raad de motieven van de bestreden beslissing beaamt en bevestigt. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt, buiten deze ter ondersteuning van zijn asielrelaas, die een verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming ondersteunen. Derhalve kan aan verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen in acht genomen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 november 2007 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A SMETS.

M.-C. GOETHALS.